

VIROLET

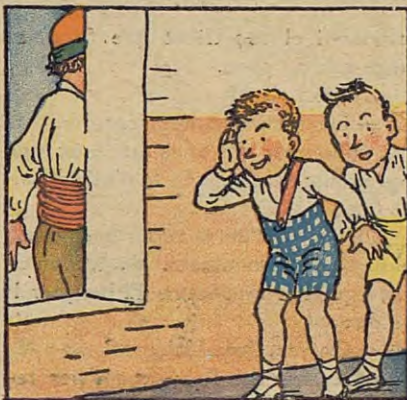
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

LA DESGRÀCIA DE PAPER

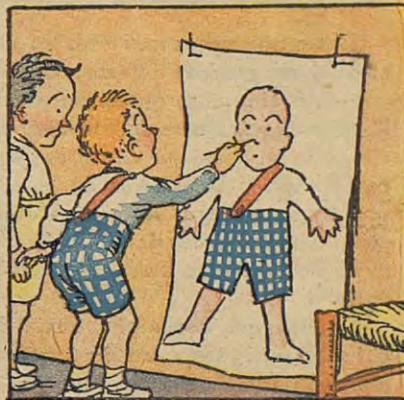
per SERRA MASSANA

— Veus, Tano? en lloc de trepitjar els raïms amb els peus, ara ho faré amb una trepitjadora mecànica.

— Has sentit Quimet? Ja veuràs quina en farem per enredar el pare i el teu oncle. Vina amb mi.

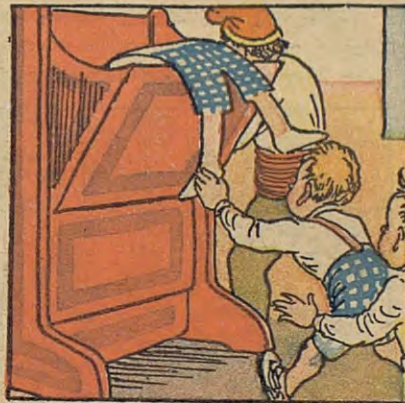
— Veus: amb aquest paper tan grar, hi pintaré un noi que vagi vestit com jo. Eh, q. è me'n dius?

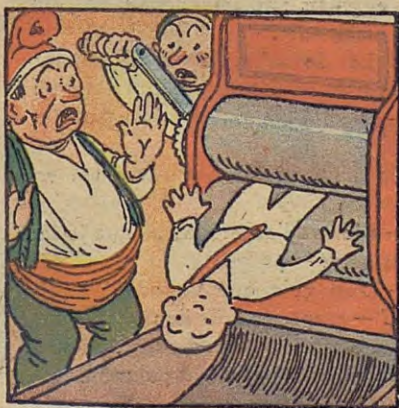
— Vaig a dir-te que se m'assembla i tot. Ara el que cal fer, és retallar-lo amb tota cura i...

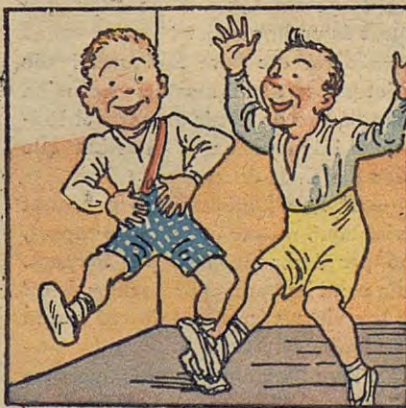
— Fixa't, Tano. Tires els raïms a la part de darrera i rodant la maneta surten aixafats pel mig dels corrons.

— Vols dir? — Ja veuràs; prova-ho tu mateix. Tu vés rodant i podràs comprendre-ho.

— Ai, Reina santíssima! Quina desgràcia tan horrososa! Mira, mira, com ha quedat el meu pobre fill!!!

— Ment'estant, aquest i el seu company, es feien allò que se'n diu «un panxò de riure».

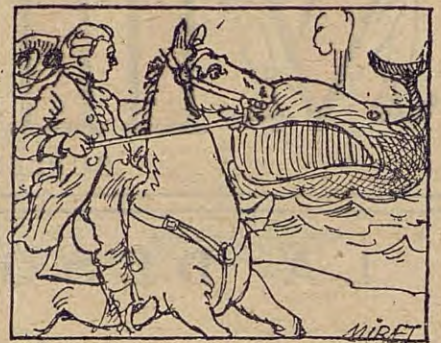
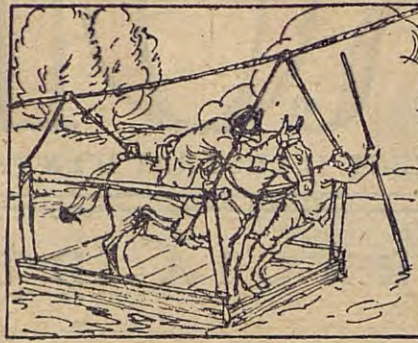
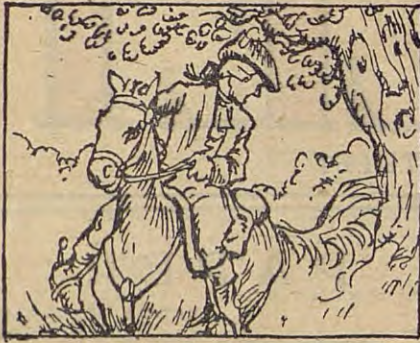
Però, en el pecat van trobar la penitència, car un cop assabentats de la bromada, pare i oncle s'esbravaren de va'enll!

HISTÒRIA D'EN PAU BONASORT I D'EN PERE MALAURAT

Dibuixos d'En MIRET

(Continuació)

Text d'En CLOVIS EIMERIC

Dos o tres mesos més tard. En Pau cridà el seu gendre i li va dir:

— Vés al reialme que hi ha a cent llegües d'aquí, a casa del Rei-Serpent. Cobraràs un deute que em té de ja fa dotze anys, i t'informaràs de la sort que hagin corregut les meves dotze naus, desaparegudes des de ja fa tres anys. Demà a trenc d'alba et posaràs en camí.

Camina que caminaràs, havia fet qui sap les llegües, quan de trasantó li arribà fins a l'orella una veu:

— Pere Malaurat! On vas?

Va tombar-se:

— Qui em crida? — va dir.

— Sóc jo, una alzina surera qui t'ha preguntat on anaves.

— Vaig a casa el Rei-Serpent a re-

c'amar-li el seu tribut que fa dotze anys que no paga.

L'alzina va dir:

— Quan siguis a lloc, recorda't de mi. Ja fa tres-cents anys que estic aquí i pregunta si encara hi he d'estar gaire temps.

En Pere Malaurat va fer que si amb el cap i seguí caminant. Va trobar un riu i pujà a una barca. El barquer li va dir:

— On vas, Pere Malaurat?

— A casa del Rei-Serpent per reclamar-li el tribut de dotze anys.

— Quan siguis a lloc, no t'oblidis de preguntar al rei si hi he de passar gaire temps transportent gent d'una banda a l'altra. Ja fa trenta anys que faig la mateixa feina.

— Ja ho faré — va respondre En Pere.

I repregué el viatge.

No va deturar-se fins a trobar la mar blava. En aquell mar hi havia una balena: tant els que anaven a peu com a cavall, tenien que passar per damunt d'ella com si fos un pont. Així que En Pere hi posà el peu, la balena obrí la boca i digué:

— On vas, Pere Malaurat?

— A casa del Rei-Serpent per reclamar-li el tribut que fa dotze anys que no paga.

— Doncs bé, quan hi siguis, pensa en mi. Hi ha una balena que va de banda a banda de mar i que fan servir de pont la gent de peu i la gent de cavall i li han desgastat tant la pell, que se

li veuen les costelles. Informa't si encara hi ha de passar gaire temps en el mateix lloc servint de pont.

— Ja ho diré, — respongué amablement en Pere Malaurat.

Camina que caminaràs, molt de temps, arribà a una prada verdejant; en mig de la prada hi havia un gran palau. En Pere travessà l'ati, recorregué una collada de sales i corredors plens d'estàtues i quadros; les sales estaven meravellósament decorades i si una bella, l'altra encara més.

En la cambra més apartada, hi trobà una noia posada al llit i tota plorosa. Ell avançà i en veure'l, la minyona li preguntà:

— Qui ets tu, galan minyó? Quin

vent et porta? Que no ho saps que aquest és un lloc maleït?

— Jo em dic Pere Malaurat i sóc enviat per en Pau Bonasort, qui m'ha donat l'ordre de venir a trobar el Rei-Serpent i de reclamar-li el tribut que li deu des de fa dotze anys.

— Ai, Pere Malaurat! Tu has estat enviat aquí, no per cobrar cap impost, sinó per ésser devorat pel Serpent. Quin camí has pres per arribar aquí? No has vist res, no t'han dit res durant el viatge?

En Pere Malaurat contà llavors sa troballa amb l'alzina, el barquer i la balena. Tot just havia tingut temps de contar-ho, quan va desencadenar-se una tempestat, que féu tremolar la ter-

ra i el palau fou sotraguejat fins els seus fonaments.

La donzella, el féu amagar darrera les cortinetes del llit i li digué:

— Escolta bé, això que vaig a dir-te.

De sobte, el Rei-Serpent entrà en la cambra.

— D'on ve l'esperit astut que jo he sentit aquí? — preguntà.

— D'on vols que vingui l'esperit astut? — respongué la donzella. — Tu mateix el deus portar damunt, que se t'haurà encomanat anant pel món.

— Que fatigat estic! Vols acariciar-me la testa? i el Serpent s'estengué damunt del llit.

La donzella l'obeí, i acariciant-li la testa, va dir-li:

(Continuarà)

El metge a contra-cor

Dibuixos d'En CORNET

(Continuació)

per En CARLES SOLDEVILA

No pogué obtenir altres respostes de la noia.

Geront explicà:

— La meua filla ha esdevingut muda sense que ningú en pugui esbrinar la causa d'aquesta sobtada malaltia. El seu promès ha decidit d'ajornar el casament fins que sigui guarida.

— Ah, toix! — no pogué estar-se d'exclamar Sganarel·la. — Tan-de-bo la meua dona en fos de muda! Prou us asseguro que no provaria res per tornar-li la paraula!

En acabat prengué el canell de Lucinda:

— Hum, heus ací un pols que em revela que la vostra filla és atacada de mutisme.

— No en dubto, senyor, però podrieu dir-me d'on li ve...

Pregunta comprometedora. Sganarel·la es gratà el front, féu enrera el capell punxegut que començava de fer-li molta nosa, i acabà per dir:

— Això prové de què ha perdut la paraula.

— Entenc, digué Geront, però per què?

— Impediment de l'acció de la llengua, senyor.

Sganarel·la parlava amb aplom mentre la processó anava per dintre. Si trobava coratge deseguir, era, d'una part, per la por de tornar a rebre, i de l'altra, per l'esperança de copsar alguns escuts d'or. Va posar-se, doncs, a pronunciar algunes llatínades que per atzar restaven en la seva memòria, però que no sabia ni remotament el que significaven.

— Ah, quina desgràcia de no tenir estudis! — exclamava Geront que, escoltant aquell enraonar, recobrava la confiança.

— Que bé s'explica! — exclamava Lucas, el criat.

— Ja es veu que és un pou de ciència! — feia la dida de Lucinda, bocabadada.

Aquests elogis encoratjaven Sganarel·la, que seguia pronunciant mots inintel·ligibles i col·locant el cor, el fetge, el cervell, els omòplats i la melsa en llocs on mai s'havien trobat.

Finalment, receptà a la bella Lucinda, que l'havia escoltat amb molta gravetat, tot i que el riure li escapava, una «dosi de pa mullat en vi»; segons ell, el vi que amarava el pa desprenia una virtut simpàtica que movia la llengua més repatània.

Convencut d'això, Geront ordenà que preparassin el meravellós remei a la seva filla i es retirà, no sense haver fet lliscar abans una moneda d'or en la destra de Sganarel·la. Aquest, un cop sol, s'havia posar a pensar en els aventatges de la seva nova professió, quan heus ací que un minyó se li atansa. Era Leandre, el primer promès de Lucinda.

— Vinc, senyor, a implorar el vostre auxili — digué.

I Sganarel·la, ja del tot lliurat a la medicina, allarga la mà i li diu,

— Veiam aquest pols.

— No sóc cap malalt — rectificà Leandre.

— Aleshores, què voleu de mi? — demanà Sganarel·la amb altivesa, tement que l'altre no li parlés dels feixos de llenya.

— Voldria, senyor, que m'ajudéssiu a executar una estratagema destinada

a fer venir Lucinda i a dir-li dues paraules.

Sganarel·la féu veure que s'indignava:

— Per qui em preneu? Quina posició goseu fer-me?

Leandre, suposant, amb raó, que aquella indignació decauria a la vista de l'or, tregué una bossa plena d'escuts. Sganarel·la esdevingué complaent.

Veient-lo en aquest posat, Leandre li confià que Lucinda no era muda i que aquesta malaltia del mutisme era una invenció per evitar un matrimoni desagradable.

— Així rail! — pensà l'astut llenyataire.

Convingueren tots dos que Leandre es disfressaria d'apotecari i fingiria d'ésser l'ajudant indispensable del metge. Un cop a casa de Geront, fóra fàcil que mentre aquest parlava amb Sganarel·la, Leandre parlés amb Lucinda.

Dit i fet. A l'hora convinguda, els dos còmplices es trobaren a prop de la casa de Geront. Abans d'entrar, Leandre s'aturà:

— Caldria — va fer — que jo sapigués alguns mots en llatí... per adornar els meus discursos.

— Ca, barret! Jo no en sé pas més que vós i ja veieu... — respongué Sganarel·la, deixant pasmat el seu ajudant.

Li revelà llavors en virtut de quin encadenament de circumstàncies s'havia vist convertit en metge, no essent sinó llenyataire.

— Com va la malalta, estimat senyor? — demanà Sganarel·la a Geront

(Continuarà)

La nit de Novel·la per

• DIBUIXOS DE

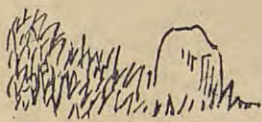
(Continuació)

— Ja se'ls ha avisat i ara vénen...
En Blaiet tornà a desmaiar-se. La gent no sabia què més fer. Tot era parlar d'ungüents, untures, pells de be, de conills, de serp, atribuïnt a les pells de conill uns miracles remeiers inoïts.

El pare d'en Blaiet fou el primer d'arribar. La seva dolor fou extraordinària en contemplar tan destrossats els seus fills.

— Ja heu avisat el metge?

— Sí, ja hi són... No crec que tri-

gui. També ha estat avisat l'oncle Xinxó...

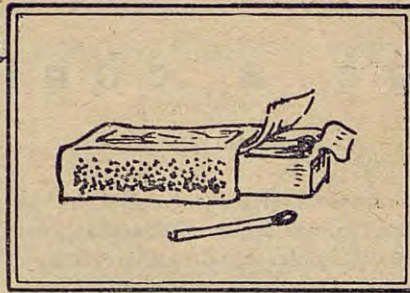
El metge no trigà. Havia vingut a cavall, muntat en una mula trotadora, que ja sabia tots els topants de memòria.

Portava, advertit del cas, la caixeta de les eines de cirurgia, i en deturar-se al peu del llit, on, mig esvanit, gemegava amb uns ais enternidors En Blaiet, mogué el cap fent una ganya de disgust.

— Què li ha passat a aquest minyó?

Poca cosa sabien els presents. Havien oït una detonació, que semblava provenir de la banda dels Tossal de les Creus, hi havien anat i allí havien vist dessagnant-se els dos minyons.

En Feliu s'estirava els cabells. Ell mateix aclarí ço que podia haver ocorregut.

— El meu germà volia oferir-vos aquesta nit l'alegria d'un castell de focs artificials, com pocs n'haguéssiu pogut veure, i havia anat a Tarragona a comprar-los; per defugir el perill de tenir-los a casa, ni sisquera al poble, els deixà en el cau que hi ha al Tossal de les Creus... Malauradament, en Blaiet i la Rosalia ho sabien i hi hauran anat a tafanejar els focs, hauran encès llumins i hauran provocat l'explosió... Senyor, Senyor! Quina hora més tonta!

— Sí que deu ésser això, perquè a casa han vist unes llumenetes al cel, que de poc que em barallo amb la dona, que em deia que al cel hi havia estels de color, i jo li he preguntat si somniava; ella m'ha dit que les llumenetes davallaven com avisos del cel damunt de Montbrió, i jo, de bona fe, li he dit que si havia baixat al celler... La pròpia m'ha estampat el porró entre cap i coll, que, sort que m'he ajupit, o sinó em bada el cap!

El metge féu preparar uns ingredients que duia, rentà bé el rostre d'en Blaiet i l'examinà amb tota detenció. En Blaiet semblava mort. No donava senyals de vida, més que de tard en tard, en què deixava fugir uns ais allargassats, que es clavaven en l'oïda.

— Males ferides ha rebut aquest minyó! No sé pas si el salvarem... Ho veig difícil... Però, en el millor dels casos, restarà cec per tota la vida...

El desventurat Feliu llençà un crit d'angoixa:

— Això que ell més temia en el món!

— No sé què dir-vos! El foc ha encalçat les ninetes i les ha destruït, i jo

Sant Joan

Floris Eimeric
J. G. JUNEDA.

no sé com no l'ha mort de cop i volta.
— I la Rosalia?

El metge examinà la noia ferida, que també estava esvanida:

— No és de gravetat. Té ferides a la cara, que es cicatritzaran en un dir «Jesús».

— Però el pobre Blaiet?... — insistí el pare, desconhortat.

— No veurà més llum del dia, si viu!

El metge féu la primera cura, dolorosa, plena de dificultats, entre pàgossos que no l'entenien, amb un material deficient i amb uns elements primitius, però feta a consciència. Embenà tot el cap del minyó i, sobretot, li tapà els ulls amb prohibició que, baix cap pretexte, se li consentís el destapar-se. La nena també féu embenada.

Quan l'oncle Xinxó arribà, gairebé plorava, i entrà sense dir res a ningú; corregué al peu del llit on jeien els dos germans ferits, agafà les mans d'en Blaiet, i petonejant-les, anava dient, dessolat, xarbotejant, ofegat pel plor:

— Blaiet! Blaiet! Jo en tinc la culpa! Perdona'm, que jo no ho volia que tu prènguessis mal! Senyor! Quant més no valia que fos jo el mort, que no faig falta enlloc! Per què no te m'enduïes, per comptes d'aquest àngel de Déu? Què em diràs, Feliu, germà meu, del meu delictes, del meu crim; perquè, sí ha estat un crim, no pensar que les meves facècies poguessin fer un dany tan irreparable?

En Feliu abraçà el seu germà i, plo-

rant, l'aconsolà — ell, què també tant de consol necessitava! — dient-li:

— Déu ho ha volgut, Esteve!

En Blaiet, fos pels remeis del metge, fos perquè aquell plany el desvetllés del seu son, mugué els llavis per dir, només, com si hagués conegut la veu del seu oncle:

— Oncle, perdó!... Que ja no hi tornaré més... mai més!

L'oncle Xinxó reanusà el seu plor, un plor amarg; dels ulls li brollava una rierada. En Feliu anava donant passes per la cambra, tot dient:

— Senyor! Senyor! Què t'he fet jo, perquè així em castiguis?

La Rosalia, ben rentades les ferides, revinguda del desmai, parlà:

— Oncle! La culpa no és d'en Blaiet,

de la que tantes felicitats n'aviem esperades.

XI

Al dia següent, en Blaiet, més asossegat, mostrà desitjos de parlar. Tenia al seu costat son pare. En Feliu havia convingut amb l'Esteve que aquest vetllaria de nit el menut, i que en Feliu el vetllaria de dia. Per altra part, l'Esteve... de què li servien els diners, si no era per fer bé? havia marxat a Barcelona a cercar un metge de fama, que el portaria a Montbríó en automòbil, costés el que costés.

El metge, que el va veure sense afaire, i vestit amb poca cura, advertí que ell cobraria pel cap més baix dues

que és cosa de temps! No et destaïis pas!

— I la Rosalia? — preguntà en Blaiet. — També s'hi veurà?

El metge, commogut, a despit de no haver encara examinat la Rosalia, respongué:

— Sí, home, sí! Procura per tu! La teva germana, rail

— Es que no ho voldria, senyor metge, que la meva germaneta es quedés cega!

— Ni ella, ni tu!

La Rosalia havia rebut, com havia dit el metge de Rocafort, ferides de poca importància. El metge de Barcelona féu una nova cura ben detinguda, i sortí.

En passar la llinda, l'encalçà l'on-

cle Xinxó, que l'he fet anar al Tossal!

L'animeta d'infant de la menuda, s'obria amb la noblesa de la poca edat encara no tarada del pecat de la mentida.

L'oncle Xinxó petonejà les mans de la petita, dient-li:

— No, reina; la culpa tampoc no és d'en Blaiet, és del vostre oncle, que no va pensar que l'edat vostra és la de les curiositats! Qui demana garrofes a una figuera i ametlles a un cirerer? I jo volia de vosaltres mesura i seny, quan jo encara no en tenia! Tu i el teu germà m'heu de perdonar, fills meus... i perdona'm, Feliu, germà meu, que et robi aquest nom que et pertoca, perquè jo me'ls estimo com si ho fossin de fills meus! Quina desgràcia t'ha portat a la casa amb la seva insensatesa el teu germà!

— No, Esteve, Déu ho ha volgut així!

I els dos germans, abraçats, mútuament es volien aconsolar, fent-se uns càrrecs imaginaris, car en els desigms del Senyor els homes difícilment poden entrar-hi.

La veu de la terrible desgràcia correu pel poble amb gran rapidesa, i de part de vespre, sense cap excitació, per un noble sentit de pietat, els joves anaren desmuntant les piles de llenya per les fogueres, i minyons i fadrines renunciaren a l'alegria d'aquella nit,

mil pessetes. L'Esteve es tragué un llibre de xecs de la cartera, i n'hi entregà un firmat en blanc.

— Si vostè em cura els nebots, posi-hi la quantitat que vulgui per mils que siguin... Aquí té el document! — i firmà el taló sense posar-hi xifra.

— No s'ofengui, senyor, però cal parlar clar...

— Perfectament. Ja ho sap.

Eixiren en auto, i en poc més de quatre hores foren a Montbríó.

El metge operador examinà en Blaiet. La seva impressió féu honor al metge rural.

— Estiguin tranquils, que el metge del poble ha fet tot el que es podia fer... Es un cas desesperat. Aquest minyó, si arriba a salvar-se, que no ho crec, perdrà la vista totalment...

Quina esgarripança l'oncle Xinxó, que coneixia la basarda que els cecs li havien fet sempre al pobre Blaiet! Aquellamanca de claredat que tant esperava el minyó, realitzada en si mateix, com si fos un pressentiment el seu terror infantil!

En Blaiet empitjorà encara la impressió de l'oncle, preguntant afanyosament al metge de Barcelona:

— Els ulls em fan molt mal... i no m'hi veig... M'hi veuré, senyor metge?

El metge féu una senyal al pare i a l'oncle, posant-se un dit als llavis recomanant silenci, i respongué:

— Sí, home, sí! I és clar que sí! La

cle Xinxó:

— Què li sembla, senyor?...

— Que el cas del minyó no té remei. El de la nena, és lleu... Aviat estarà curada... I teniu... Com que m'ha fet pena el cas, si us havia dit dues mil pessetes, no us en vull més que mil...

I el metge escrigué en el taló la xifra indicada. Protestà l'Esteve.

— Senyor metge, que no em ve d'aquí! Mil, dues mil, deu mil que siguin! Tota la meva fortuna per la vida d'aquest infant!

— Senyor! Els diners no curen!

— I algun altre metge de l'estranger?... — aventurà a dir l'oncle, apesarat.

— No faria més que jo, ni més del que ha fet el metge del poble...

El metge s'acomiadà deixant l'oncle Xinxó plorant a llàgrima viva.

Restaren els dos germans adolorits per la trista nova, però en pujar, prop d'en Blaiet, a despit que el minyó net no els havia de veure, procuraren fer-se els valents.

— Vaja, Blaiet, que aviat estaràs bé! — i la veu de l'oncle, en parlar així, tremolava, traint el desig de l'Esteve.

(Continuarà)

UN RETALLET DE CADA COSA

Bernadotte en 1793 es féu tatuar el braç.

Devingut rei de Suècia, un dia es posà malalt i el metge declarà que era indispensable una sagnia.

Bernadotte s'hi oposà en principi, però com que el mal anava empitjorant, el metge insistí perquè la sagnia fos practicada.

— Ja veig, digué Bernadotte, que no hi ha altre remei, però vos m'heu de jurar que no revelareu a ningú ço que veureu en mon braç.

El metge ho jurà i en e moment de servir-se de la llanceta, descobrí un superb bonet frigi tatuat sobre el br. ç reial i portant al dessota aquesta inscripció lapidària: «Morin els reis!»

FULLS D'ENCICLOPÈDIA

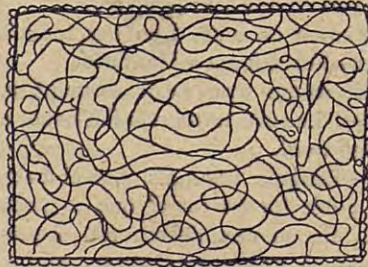
LES ORELLES

Si considerem que el cap de la persona és com una olla (en alguns casos concrets no cal imaginar-s'ho perquè és així en realitat) se'ns acudirà tot seguit que les orelles vénen a ésser les nances. Les orelles serveixen per facilitar la recollida dels sons o sorolls que deuen comunicar-se al cervell. Les persones que tenen la desgràcia que no els funcionin bé les orelles, o sigui els sords, les orelles no els serveixen per altra cosa que per penjar-hi la ploma. Ensenyar l'orella vol dir que heu volgut donar gat per llebra i se us ha vist el llautó. Quan un ha tingut una afecció a la vista i després d'una colla de dies de portar els ulls tapats el deixeu anar un xic a pendre el sol, tots els que el troben li diuen invariablement: Veig que està més eixerit! La es comença a veure les orelles! Si el convalescent és un ase, aquest fet no té res de particular, però si és dels que tenen pa a l'ull, la gesta ja té més importància. Hi ha gent que amb tot i tenir unes reforçades orelles que els aguanten les ulleres d'or o les arracades de plat tenen la dissort de no sentir la bellesa de la música, perquè la bona música s'ha de sentir més que amb les orelles, amb l'esperit.

SALOMÒNIC

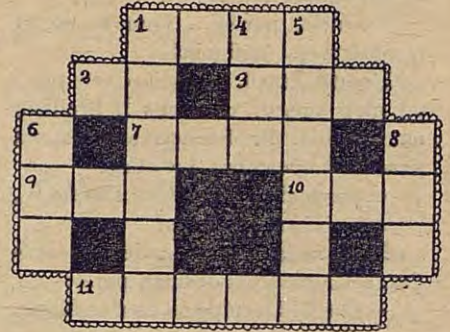
No us desespereu mai; però si alguna vegada us arribéssiu a desesperar, seguiu treballant. — BURKE.

LABERINTE

Cal trobar una silueta entre aquest embolic de línies.

MOTS CREUATS

Horizontalment: 1 En els vehicles; 2 Al revés de dolent; 3 Femení de un; 7 Ço que és la embriaguesa; 9 Animal de quatre potes; 10 Nom que donem al nostre Planeta; 11 Qui comet robatoris.

Verticalment: 1 Efectes de la humitat en el ferro; 4 Títol nobiliari; 5 Donar animació; 6 Ço que fem en moure les cames per caminar; 8 en el mar.

JEROGLÍFIC

Privat D'Anglemont tenia una visita a fer. Estigué una hora regirant calaixos cercant uns guants. Per fi trobà un guant blanc i negre. Què faria? No sabent quin camí triar, enfundà els guants i sorti.

Mentre caminava pel carrer, trobà Murguer el seu company d'infortunis el qual li digué tot esverat:

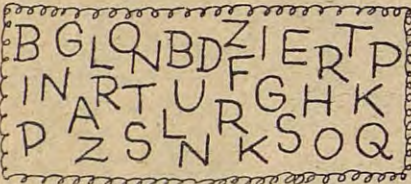
— Què has fet? Per què t'has posat un guant de cada color?

Privat, li respongué tot naturalment:

— Ho he fet per saber on tinc la mà dreta.

Tots tenim obligació d'ésser honorats purs i venturosos. Déu ens ha posat al món perquè fem quelcom de profitós; no perquè hi vegetem com ho faria un animal parasitari de la naturalesa.

LABERINTE DE LLETRES

Entre aquesta barreja de lletres cal trobar-hi un nom conegut.

Si un home tan genial com Gladstone portava sempre previsorament un llibre a la butxaca per aprofitar tots els instants i no tenir-ne cap de vagarós, què no tindran de fer les mitjanies per aprofitar el temps? La vida de Gladstone serveix d'aspra reconvençió a infinitat de joves que malgasten mesos i anys del temps que l'insigne vel acopiava en menudíssimes partícules. Molts homes il·lustres feren créixer llur anomenada amb els petits fragments de temps que els altres no saberen aprofitar. En l'època del Dant tots els literats d'Itàlia tenien ocupació social en el comerç, la medicina, la política, la magistratura o la milícia.

Els homes són falsos, si conviuen amb mentiders; cínic, si amb desvergonyits; roïns, si amb avars; vanidosos, si amb presumits; i en general, s'assimilen els vicis de les gents de llur int mitat. — CARLES KINGSLY.

GRAN CONCURS

N.º 273 — Ricard Carreras

N.º 274 — Agnès Pons

N.º 275 — Carme Pons

N.º 276 — Joan Palet

PER A LES NENES

Es practic tenir un davantal a mà, puix tant si voleu jugar, com feinejar un xic per casa, us privarà sempre que se us embruti el vestit.

ba; als costats s'ajunta amb un llaç que tant pot ésser de cinta com de la mateixa roba.

Les papallones són de roba de diferent color que s'apliquen en el davantal per medi d'un punt tort. Per ornar les ales, s'hi fan amb cotó de brodar, unes bastes i tops igual al model, que poden ésser de diferents colors. Jo crec de totes maneres que és millor

Com veieu aquest, és ben senzill de fer. Té la mateixa forma del davant que del darrera amb la diferència que el davant és una mica més ample. Es fa un fisonet, tot al volt, o un biaix de ro-

combinar-ho solament amb tres tons: El davantal, blanc; el biaix els llaços del costat i les papallones, blaves; i tots els punts d'ornament, negres.

TALLARETA

Qui desitgi ésservalerós, ha de pensar continuament en què res no té de témer ni que res no el farà víctima de la cobardia. Els qui recelen i desconfien han de notar que en si mateixos hi ha les causes de la seva flaqueza, car les

gents de qui receleu i desconfien estan massa preocupades en els seus afers per a hostilitzar-los sense fonament; i per aquest motiu farien be d'apartar-se de desconfiances i recels per seguir dreturament el seu camí.

Un diari de Chicago ha publica una estadística en la que demostra la ràpida ascensió dels negres d'Amèrica els quals de la relativa barbàrie i ignorància en què estaven han arribat a ocupar elevadíssims càrrecs.

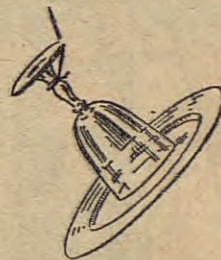
Directors i directrius d'empreses diverses 20.000; artistes dramàtics d'ambdós sexes, 2.000; arquitectes, 50 tres dels quals són dones); pintors, esculptors i professors de belles arts, 259 (dels quals 108 son dones); Sacerdots de diversos cultes, 19.671 (dels quals 228 són dones); farmacèutics, 207 (dels quals 8 són dones); presidents i professors d'Universitat, 63 (dels quals 496 són dones); dentistes, 1.109 (dels quals 35 són dones); Dibuixants, 145 (dels quals 35 són dones); advocats i jutges, 946; músics, musiquesses i professors de música, 3 mil 752; fotògrafs, 507; Metges i cirurgians, 3.430; Enginyers, 184; Infermeres, 3.199; Infermers, 142.

I pensar que hi ha milers de blancs que per reeixir passablement en qualsevol d'aquests càrrecs s'hi veuria negre!..

PNEUMATICA RECREATIVA

Un joc que sorprèn els desconexors dels fenòmens físics, consisteix en aixecar en l'aire un plat amb l'auxili d'una copa tal com es veu en la figura.

Solució: Es crema dins de la cope

un xic d'estopa o un tros de paper fi, i mentre crema s'aplica el plat a la seva vora. El plat s'aixecarà fàcilment, unint a la copa.

Solucions al número passat

Frase feta: *Després de les rialles, vénen les ploralles.*

Endevinalla: *Marc, Creus i Clavell.*

Jeroglífic: *Assistent.*

Rodolins incòmp'ets: *Va en Sirera per la neu. Ha agafat una pendent. Ha fet una tamborella.*

D'OMBRES XINESQUES

N.º 277 — Joan Vernet

N.º 278 — Rafel Bertran

N.º 279 — Joan Canela

N.º 280 — M.ª dels A. Carbona

EL NOI QUE VOLIA SABER EL QUE ERA POR

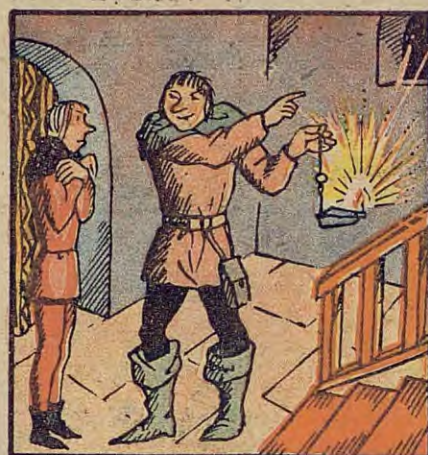
Conte de Grimm. Dibuixos per D'IVORI

Un llaurador tenia dos fills; el gran era considerat per tothom com un savi; al petit tothom el tenia per betzol. El cert era que quan a les vetlles es

contaven rondalles, tothom parlava de la por. El noi petit sentia grans desitjos de poder saber què cosa era la por i no s'amagava de dir-ho.

El seu germà se n'hi en reia, però ell era qui quedava en ridicol, car quan el seu pare li feia anar a cercar quelcom als pisos de dalt, estava tant i

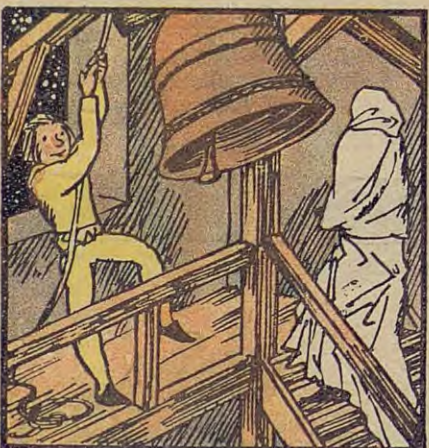
tant esporuguit que esdevenia més encantat que una estàtua. Un dia el sagristà va anar de visita a casa del llaurador i en sentir que el fill petit d'a-

quest volia saber el que era por, digué: — Si ho vols saber, jo t'ho ensenyaré tot tocant les campanes. — En Pere (que així es deia el noi) va ballar

de content, i se'n va anar amb el sagristà, el qual se l'endugué a casa seva i a mitja nit va despertar-lo per fer-li tocar les campanes. — Ara sabré el que es por.

I el noi, tot content, va pujar al campanar. Una estona després, quan feia giravoltar les campanes, se li aparegué el sagristà embolicat en un llençol blanc, com un fantasma.

El noi no va tenir gens de por, i, com fos que a les seves preguntes el sagristà es mantingués immòbil i res no digués, li ventà trompada i el llençol escalés avall.

Després acabà de tocar les campanes i se n'entornà a casa seva enfadat del tot perquè encara no sabia el que era por i, ficant-se al llit s'adormí com un soc.

(Seguirà)